

sit egentlige Fædreland. Regelmæssigt hvert Aar foretog hun en maanedlang Rejse gennem Tyskland for at besøge sin Slægt; og endnu hændte det hende ofte, naar hun vilde udtrykke sig rigtig klart, at hun maatte laane det betegnende Ord fra sit Modersmaal.

Det var da ogsaa særlig hende, der i sin Tid havde faaet sat igennem, at de to ældste Børns — Ivans og Jakobes — Uddannelse for en væsentlig Del kom til at foregaa i det Fremmede. Hun vilde — som hun plejede at sige i sit navnlig den Gang ikke helt sikre Sprog — ikke have sine Børn »forklejnede« i den Provinsby, som København i hendes Øjne var. Dertil kom for Jakobes Vedkommende endnu en anden Grund. Hun havde altid været et sært, et vanskeligt Barn, saa modtagelig for Indtryk, saa følsom navnlig overfor enhver Krænkelser, der tilføjedes hende paa Grund af hendes jødiske Fødsel, at hendes Barndom næsten havde været som en eneste lang Lidelseshistorie. Hun havde kunnet komme ligbleg og rystende hjem, blot en Dreng havde raabt »Smaus« efter hende paa Gaden. Og hun blev regelmæssigt for Alvor syg, hver Gang en af hendes smaa, blaaøjede Skolekammerater paany havde ydmyget hende ved at afvise et af disse Tilbud om Veninde-Fortrolighed, som hun i sin fortærende Trang til at hengive sig og møde Genkærlighed trods idelige, bitre Skuffelser ikke kunde